

seguia.

El meu pare no feia cara de creure's allò, però igual va vindre. Ja estàvem a la meitat d'aquell carrer fosc que envolta l'església quan vam sentir aquell soroll misteriós que feia sssshhhhh... Jo li vaig dir que era aquest soroll el que em feia por, i mon pare, rient-se, em va explicar que era el soroll que feia l'òbila, un ocell prou gran que sol viure als campanars d'els pobles d'algunes comarques que ens envolten. Els dos rient vam donar l'encàrrec al meu oncle i jo content li vaig contar el que m'havia passat i el que havia après d'aquell fet.

Quines ganes de riure m'agafaven quan pensava que aquell soroll que em feia por era només un animal!!!

A la vora de foc li vaig preguntar al meu avi tota la ves-

es allí on vivien fa temps.

**2n Premi Categoria B.-
Autora: Alba Roca Prats**

LA DARRERA NIT

Deien els més curiosos que en un dels indrets més exòtics i perduts de Tunísia existí un home que visqué quasi un segle, un home que desitjava morir ja que el secret que guardava endins el turmentava.

Una fosca nit que li suggeria el seu pecat, comprengué que li havia arribat l'hora i que sols dormiria una eternal pau si per fi desvetlava la macabra passió que ocultava en el més profund de les seues entranyes, va ser aleshores quan en mig de la grandesa del desert i esperant que la comitiva es decidira a acampar després d'una dura jornada que Amhed començà a contar el secret als seus companys d'expedició mentre una suau remor d'aire fresc intentava apaivagar la petita foguera que envoltaven.

-Amics meus, em resulta tan difícil contar-vos el més preat dels meus secrets que davant tal magnitud el cos s'ompli d'amargues llàgrimes d'incertesa i incomprensió que m'entorpiren i em confundeixen fins creure que allò que ocorregué una tenebrosa nit del llunyà passat sols forma part de la curiositat de la meua ment i que mai aquest fet insòlit arribà a ser vertader.... ai! amics meus això és el que jo he desitjat, és per aquest somni que la nit m'ha desvetllat i molts dies he perdut la fam.

Crec que l'únic que m'ha mantés en vida a segut l'ansia de creure que totes aquelles sensacions que vaig experimentar eixa nit, l'indefinit plaer prompte en por desmesurada eren mentida, que mai una maleïda nit de luxúria em portà a cometre el pitjor error de la meua vida....., si amics meus! vaig ser jo qui ho va fer, vaig ser jo qui la dugué a la mort més indigna.

Per aquell temps jo era un jove comerciant de vint-i-sis anys, duia els meus negocis per la prestigiosa moreria d'Abenromà. El meu senyor era nét d'al-Mansur, un dels dirigents més notables que protagonitzà les conquestes àrabs pel nord de la península dels Íbers el qual després de dures batalles esdevingué l'àrab més ric del territori a causa de la seua audàcia i valentia. Abenromà seguí els passos del seu avi i encapçalant les tropes més fermes conquerí la meua terra i des d'aleshores exercia el seu poder controlant tots els negocis del terme.

Jo estava baix el mandat del seu reialme però açò em perme-

tia tindre els millors clients, els únics que mantindrien els meus negocis d'olis i perfums, de les millors teles d'Orient.

Els meus pares eren ja vells i veient aquella situació vaig comprendre que prompte serien morts i que havia de començar a acceptar-ho, per això vaig decidir seguir el negoci del meu pare que a la vegada em proporcionava la comoditat de ser un dels membres de la cort del regne.

Jalib, el meu pare, abans de morir em confessà que ell i la meua mare Zahra m'havien acollit a casa seua, amb llàgrimes als ulls em contà que Zahra no podia tindre fills que ells desitjaven molt un noi per a donar-li l'afecte que es mereixia i que per fi al cap de difícils anys de soledat i repressió com si fos una gràcia d'Al.là, una fosca nit, una misteriosa dona romangué pels voltants de la nostra casa i els oferí el nadó que duia als braços, tot nuet i els suplicà agenollada a terra que per favor acceptaren el seu nen perquè ella havia de fugir molt lluny de la moreria d'Abenromà, que li esperava un dur camí i que no podria protegir-lo.

Sí amics meus-digué Amhed en el puny contra el cor- jo era aquell nadó desemparat, aquell nadó que no conegué la seua verdadera mare, però que sigué benaventurat... Mai oblidaré a Zahra i a Jalib, em portaren pel bon camí, sempre els estaré molt agraït... sé que prompte ens retrobarem allà dalt..., en el paradís.

Recorde la moreria d'Abenromà com si d'un exòtic conte es tractara. Era un poblat petit situat a la vora del riu, al peu del tossal que ens donava la vida doncs era allí on el nostre senyor hi havia traslladat el seu reialme, convertint aquelles coves en un lloc sagrat, únic.

La meua gent se servia d'aquells indrets per demanar pregàries, fer ofrenes....orar al nostre Al.là, era el meu lloc favorit! on anava per a submergir-me en els meus pensaments i tractar d' aclarir els embolics que rondaven pel meu cap. L'únic lloc que em fascinava, els seus paisatges de verds matisos distintos que s'agreguaven quan la pluja els banyava i esdevenien més bells encara amb tota la puresa de la pluja clara, quasi transparent...es mesclaven amb tonalitats de marrons pertanyents a les coves de la moreria, unes més grans altres més petites però totes gaudien d'una tortuosa profunditat que les omplia de misteri aventurer.

Doncs sí amics meus! va ser en aquell indret on la vaig coné-